

ВЪСТНИ

251

Градската библиотека

ОБЯВЛЕНИЯ:

ст. на кв. си

Варо

Адр.

Бабакагъ.

матъ наза.

АБОНАМЕНТИ:

Въ вестникъ 6 м. — 7 л.

Изъ вестникъ . . . — 14 л.

Изданъ Брой 10 от.

ДОБРУДЖА

ОРГАНЪ НА ЦЕНТРАЛНИЯ ДОБРУДЖАНСКИ НАРОДЕНЪ СЪВЪТЪ

Излиза понеделникъ, сряда и петък

Въпросътъ за обезщетение на пострадалитъ. — Военни новини. — Браила въ минжлото. — Двѣ незабравки. — Прѣгледъ на пресата. — Изъ Добруджа. — Изъ Русия. — Прѣговоритъ за миръ съ Ромъния. — Сръбския кабинетъ въ оставка. — Бунтъ въ Ирландия. — Френски страхъ отъ английска блокада. — Хроника и пр.

Н. Гедоровъ

Въпросътъ за обезщетение на пострадалитъ.

Въ 1913 година Ромъния окупира южна Добруджа, която се намираше въ периода, на най-интензивно економическо засилване. Индустрията силно напредна, а земеделието се модернизирало извън-мърно бързо. Тригодишното неприятелско владичество бѣше достатъчно за коренната стопанско-економическа промяна на тая цѣлостна областъ.

Първите дни на новото управление се ознаменуваха съ създаването на прочутия исключителенъ законъ, който цѣлѣше само едно: обезземленето на българския елементъ и принудителното му прогонване отъ неговата родина. За новитъ граждани на Ромъния бѣха поставили дни на тежки испитания; въ полето си отечество тѣ се почувствуваха, като безправни чужденци и то слѣдъ като живѣха единъ 35-годишенъ, напълно свободенъ животъ. За нѣмакви политически права и рѣчь не можеше да стане; съ такива не бѣха дарувани даже и самитъ ромъни вадъ Дунава. Олигархията простираше своята ръка върху новитъ роби съ всичката испитана тѣжестъ.

Дните съ нѣможа; изнемогаването крачеше бързо къмъ своя желанъ край. Планътъ за економическото разорение на населението бѣше добръ скроенъ; всички случайности прѣдвидени и извършени. Не се правѣше никакъ изборъ въ чуждия народностенъ елементъ; само едно единствено изключеніе съществуваше за чистоплътнитъ ромъни, защото на тѣхъ именно цѣлѣше да се обави здраво владичеството на ромънската кастова олигархия.

Обявяването на войната въ 1916 г. бѣше единъ свѣтълъ лъчъ изъ затнѣлото небе. Народнитъ маси се пробудиха отъ своята оплѣха и отчаяние и заживѣха съ надежда за новъ животъ, за възвръщането на загубенитъ дни на свободно съществуване и развитие. За България нѣмаше алтернативата или добръ или лошо, защото той скоро запозна показанъ строй на Ромъния и видѣ истинския ѝ образъ и фалшивъ етикетъ. Всички безъ изключение се затогвиха да посрѣщатъ освободителната армия на побѣдни четирирък сѣвъ. Името на общия Южнотъ фронтъ Македонъ бѣше станало мѣсто равно на мистичнитъ герои отъ древността.

Въ най-силния темпъ на потайно лѣгуване, пѣщо грозно се носиха върху тая обетована земя. Въ прѣдсѣртнитъ си конзусии, вратѣ протегна злобно своитъ раце върху народнитъ маси и поиска да ги одуши. Настѣпиха едни отъ най-жестокитъ дни — прѣзъ които вихрови полетъ на побѣдоносната родна армия се прѣдставляваше много мѹденъ. Почна се безогледно арестуване и прѣсѣждане на всичко по-сѹбодно. Никой не знаеше, що го очаква на другия денъ Извараха се грижливо воденитъ черни списъци, а тайнитъ агенти на покварената ромънска обществена безопасностъ засноваха съ запрѣтнати раце, отдадени безъ сирѣ на своята унищожителна работа. Съ хиляди граждани бѣха хвърлени въ затворотъ. Но хладността на българския похъ се чувствуваше все по-близо и по-близо. Недостойнитъ на поше брани защитници почнаха да опитватъ своята храбростъ върху мирното население. Ставаха касациитъ въ Добричъ, Сребърна и другади, дѣто маса хора ставаша невинна жертва на ромънското озвѣрчване. Не бѣха пощадеки даже женитъ и дѣцата. Ограбени

дни се запизаха. Нѣмаше пощада и за имота на тия, които съ потъ на челото го събираха десетки години, като трудолюбивитъ пчели. Почна се безогледно задигање на добитѣкъ, каруци, храни. Маса хора принудително или съ измама бѣха отвлѣчени съ своитъ кола, които станаха плячка на развилнялата се ромънска армия. На гражданото население даже не се издаваха документи, нито пъкъ се заплащаше. Ожесточата картина се повтори и въ сѣверна Добруджа. Останалото по домохѣтъ си население бѣше формално ограбено. При бързото си настѣпване, българската армия бѣше свидетелка на потрѣсачната картина — цѣли села буквално лишени отъ работенъ и дребенъ добитѣкъ.

Всичко това се указа недостатъчно да насити желанието на мѣста за мѣстъ. Почнаха се безогледни палежи на отдалѣни сгради, а на много мѣста цѣли села и то безъ всякаква оправданна военна нужда. Чернитъ одимени стърчаха на Баладжа, Пчеларово, Мешо-макле и мѣта земледѣлчески стопанства ще напомнятъ дългогодишнъ на ромънската злоба и озвѣрчване.

Въ паническото си бѣгство ромънската военна-административната власт, която бѣ иначе загубила и ума и душа, по-добре отъ всички изпитания, тѣ поплѣче насилствено населението отъ цѣли села, безъ разлика на възраст и полъ. И когато днесъ тѣ е застава да ги поврѣща, на лицето ѝ бѣгло минала една червенина на сражъ отъ сторевото безчовѣчво. А то не намира оправдание въ нищо; и елементарния моралъ се револтира противъ него.

Картичната нѣма да бѣде завършена, ако не споменемъ и за форменитъ грабежи, на които се прѣдаваха отстъпващия въ бѣгство противникъ. Въ своята шеметностъ, началницѣтъ намираха причината на погрохѣтъ въ изобилането на спиртнитъ пѣтѣта. И рѣшено: всички вина и ракии се ватачат по улицитъ. И днесъ още има мѣста, кѣдѣ мирѣжката отъ изпѣрвѣния се прочитъ въ земата спиртъ задушаватъ обонянето на човѣка.

Това е картината въ началото. Испитанията не свършватъ. Отвлѣченитъ се подлагатъ на адски мъчения и лѣмения, а жпозина просто биватъ избити. Въ Влажия до окупирането ѝ, а после и въ Молдова намиратъ своята насилствена смъртъ десетки хиляди нещастници интернирани, като заложници или отвлѣчени за вѣдѣство.

За тия жертви и за всички, които изпитаха истязанията, грабежитъ и унищоженията на ромънскитъ власти, ние днесъ издигаме своя мощенъ гласъ. Човѣшкитъ и материалнитъ жертви трѣбватъ обязательно да бѣдатъ компенсирани. Сега или никога. Ромънитъ не могатъ да се скриватъ задъ сѣнката на миръ „безъ обезщетение“, защото тѣхнитъ дѣла не се основаватъ на никаква военна необходимостъ. Тѣ са плодъ на корупция и алчностъ за отмъщение спрѣмо невиннитъ. Прогнитъ тѣхъ о елементарния моралъ при воденето на войната. За международнитъ конвенции да не говоримъ, защото ще бѣде едно озвѣрчване за тѣхнитъ творци.

Принципътъ „безъ обезщетение“ въ своята развужна смисълъ не отрицава нашето искане, защото той визира военнитъ контрибуции на побѣднитъ държави, като колективни единици, а не и опраштаняването и щетитъ на частнитъ граждани. Тѣхнитъ права намиратъ даже санкция въ материалнитъ закони и даватъ великото право за съдебна акция. Гаранцията тукъ, обаче, е илюзорна, защото вѣдѣята ще бѣде и даважия. Да се изостави въпросътъ на

ромънскитъ съдилища, ще рече да не се направи нищо. Той трѣбва да бѣде разрѣшенъ на мирната конференция въ Вукурежъ.

Нашата делегация разполага вече съ достатъчно данни върху нанесенитъ щети на частнитъ лица. За избититъ и мирѣжитъ отвлѣчени не е трудно да се събератъ такива, щѣтъ се съврши прѣдаването на интерниранитъ въ Молдова. Въ подиането на въпросътъ за материалното обезщетение на нанесенитъ морални и материални щети нашитъ прѣдставители на конференцията ще намѣратъ пълната поддрѣпа на всички съюзнишки делегации, защото тѣ докосватъ общитъ имъ интереси. Въ туй отношение ний сме повече отъ увѣрени.

Нашитъ власти въ България иматъ вече слобранъ суровия материалъ, на и такъвъ нѣма не въ по-малко любими въ паничѣтъ на нашето военно прѣдставителство при групата Македонъ въ Вукурежъ. Нужно е всичко това да се систематизира на групи и да се направятъ основателнитъ рекламации.

Ние не сме богата страна, за да забравимъ лесно материалнитъ истощения и разоренията отъ войната. Ние не можемъ съ медростъ да продаваме индустриални и аграрни прѣдмети. Прѣдъ всички, ний се редѣтъ да издигнемъ пѣстойчиво своя гласъ за обезщетяване моралнитъ и материалнитъ щети, нанесени отъ единъ недостоеенъ за милостъ противникъ, който бѣ си поставилъ за първа задача да унищожитъ и разори българския елементъ въ южна и сѣверна Добруджа. Той днесъ заслужено трѣбва да понесе резултатътъ и финалтъ на своитъ безчовѣчии и прѣдумишени, съ вла воля, безъ всякаква военна нужда, разорения. Нашитъ рекламации основателно трѣбватъ да се разпростратъ и върху вѣдѣтитъ и загубитъ, които се нанесоха на отвлѣченитъ и интерниранитъ съ простия фактъ на тѣхното отвлѣчане и интерниране. Тия добри българи днесъ се връщатъ по домохѣтъ си гладни, голи и напълно разорени. Тѣ още отъ първия денъ ще легнатъ въ тѣжестъ на нашата държава и то изключително по неоправдателната вина на Ромъния.

Добруджанското население отправя основателно своитъ погледи къмъ Вукурежката конференция за материална поддрѣпа. Иначе то ще бѣде въ пълна немъжкостъ да се справи съ причиненитъ му отъ ромънскитъ разорения и ще изнемогне околнотелно. То проси поправянето на разоренията, извършени отъ неприятеля.

Положениято на бойнитъ фронтове.

Възбужданъ отъ Штаба на Дѣйствующата армия за 1 II. 1918 г.

Македонски фронтъ. По западнитъ склонове на Мокра планина прогнѣхмъ съ огънь единъ усиленъ французки патрулъ. Источно отъ Братинъ долъ нашата артилерия извърши едно успешно огнено нападение по неприятелскитъ позиции. Въ сѣвоя на Черна усилиши за насъ патрулни схватки. Английски пѣхотни отѣделения, които настѣпиха къмъ охранително нѣ при Варелли Джуман бѣха повърнати и разпрѣснати. Въ долината на Вардара оживава неприятелска дѣйностъ.

Добруджански фронтъ. Примирие.

Съюзнишки свѣдѣния.

Западенъ воененъ театръ. Группъ армии Рупрехтъ: сѣверно отъ Цюльманеде осуетихмъ поплѣтата атака на английската пѣхота, която бѣде прѣдприета слѣдъ силна артилерийска подготовка. Една неприятелска въздушна ескадра нападна Кортригъ и причини голѣми загуби на белгийското население.

Група армии на Германски Престола наследник: Наши шурмути части навлязоха при Шавегнон в неприятелските окопи и взеха 10 американци и няколко французи в плен.

Берлин, 1. III. Малки успехи за нас в прѣдприятия в Шампан и между Мьоза и Мозел.

Източният военен театър. Напредвайки на изток, по протежение на северната украинска граница — нашите войски стигнаха Днѣпръ. При рѣсца тѣ шурмуваха една силно укрѣпена и защитена от неприятел прѣдпостовата позиция. Града и гарата бидоха заети съ шурмъ. Няколко стотин човѣка паднаха въ пленъ.

Въ Маскиръ взехме от приплетската флота: 6 бронирани, 35 моторни и 6 санитарни лодки. При Фастовъ и Казатинъ стигнахме линията Киевъ — Схерманъ.

На памирачетъ се въ бой юго-западно от Старъ Константиновъ, полски легиони, съ силни неприятелски части — германските войски се отзоваха бързо на помощ и съ общи усилия отбиха неприятеля.

Навлизането на австро-унгарските войски въ Украйна.

Австро-унгарски войски части, повикани от украинското правителство, въ помощ на неговитѣ отбранителни усилия срѣщу изтѣплената на неприятелските банди, навлязоха на широк фронтъ, северно от Прутъ.

Вiena, 2. III. Повикани от украинското правителство, войските на фелдмаршалъ Блюкъ-Ермоли навлязоха вчера въ Подолия и достигнаха линията Новоселци—Хоти—Каменище—Подолскъ. Напредвайки по ж. п. линия и главнитѣ шосета отдѣления, получиха заповѣдъ да въведатъ бързо въ прѣминалитѣ области редъ и спокойствие и да поематъ охраната на важнитѣ пътища за търговски вносъ. До сега 10 хиляди руси сложиха оръжието си. Ние взехме многобройна плячка, като: муниции, обози, вагони и др.

Италиански фронтъ. От двѣтѣ страни на Брента, оживѣна дѣйностъ прѣзъ деня.

Неприятелски съобщения.

Парижъ, 1. III. Прѣзъ течението на деня артилерийската дѣйностъ взе доста интензивен характеръ въ района северно и северо-източно отъ Реймъ, въ Шампанъ — прѣимуществено въ района Монтъ и Талеръ, и по двѣтѣ страни на Сюппе. Юго-източно отъ моголата, при Мезниѣ, германцитѣ бѣха отбити чрезъ французка контра-атака, слѣдъ което тѣ прѣдприеха нова по-силна такава. Въпрѣки, обаче, нашето упорито държане, което имъ коштува твърдѣ голями загуби, тѣ можаха да се задържатъ въ една частъ отъ позицитѣ, които на 13 февруари ние бѣхме завладѣли. На дѣсна брѣгъ на Мьоза и при Льовръ, германцитѣ бомбардираха оживѣно първитѣ французки линии по фронта Бомонъ — гората Бомъ, обаче атаката имъ биде отбита. Въ двата атакувани отъ германцитѣ пунета, послѣднитѣ бидоха посрѣщати и отбити отъ американски войски.

Отъ другитѣ бойни театри. — нищо ново.

Мемоарътъ на добруджанцитѣ. Мемоарътъ, изработен отъ Централния Добруджански Народенъ Съвѣтъ, съгласно рѣшението на народния съборъ въ Бабадагъ, за защита правата на населението отъ Добруджа, е прѣведенъ на пѣмски, френски и руски. Желаящитѣ да го поискатъ отъ организацията „Добруджа“, ул. Гурко, 16, София.

БРАИЛА ВЪ МИНАЛОТО.

За да добиемъ пѣкои подробности за дѣйността на българската колония въ гр. Браила, отнесохме се до стария народенъ ветеранъ Апостолъ Христофоровъ. Той добъръ българинъ, който е вече къмъ седемдесѣтъ, е крайно привѣтливъ и прави силно впечатление съ запазената си младежка паметъ. Къмъ своитѣ гости е особено вѣжливъ и внимателенъ. Той е родомъ отъ Ст. Загора, гдѣто намѣрава да прѣкара послѣднитѣ дни на своя животъ въ спокойствие, между своитѣ близки. Мажъ и жена прѣдставляватъ една идиллична двойка; въ тѣхния животъ, въ че ли, негласната ни-когажъ не сж смилали глѣздо.

Дѣдо Апостолъ Христофоровъ се е прѣселилъ въ Браила още въ 1872 г. и е единъ отъ малцината живи свидѣтели на интензивния животъ на българската колония въ тоя градъ, чийто прѣдседателъ е отъ 1911 година. Той има широки връзки на познатство съ важни наши дѣйци отъ миналото. Всички важни документи, като прѣдседателъ и частно лице, пазя съ една удивителна ученическа прилѣжностъ, която говори за култивирания у него черта на редъ. Особено скъпи всички бѣлѣжки, писани отъ маса български офицери, които сж го спомождали въ привѣтливото му жилище отъ една година. Тѣ сж написани на отдѣлни листове въ едно тефтерче, което той си чува, като голяма историческа цѣностъ. Това говори за една похвална слабостъ у тоя добъръ стария. Между книгата му, ний намѣрихме манифеста на Цари—Освободителя, Александъръ II отъ 1877 година, издаденъ прѣди прѣминаването прѣдѣлитѣ на тогавашната турска империя, къмъ всички българи задъ дѣсни брѣгъ на Дунавъ, печатанъ въ прѣводъ на ромънски езикъ въ тогавашния браилски вѣстникъ Buletinul отъ 16 юни 1877 година, една древна българска история за българскитѣ царе и управници отъ отдалѣнитѣ минало.

Въ първитѣ години, слѣдъ неговото прѣселение въ Браила, българската колония, която по численостъ тогава е надвишавала всички други народствени елементи, включай и ромънския, е живѣла единъ интензивенъ общественъ животъ. Та винаги е била добъръ прѣдставлявана въ общинския съвѣтъ.

Гърдитѣ, които днесъ и м по ниратъ съ своята численостъ, сж биле по него време едно незабѣлвано малцинство. Книжовното дружество, което слѣдъ освобождението биде прѣнесено въ София, е издавало въ Браила въето „Периодическо Списание“, списвано въ особена грижливостъ. Дружеството поддржало едно добъръ уредено читалище съ библиотека, което било гондѣвоу на интелигентнитѣ българи, гдѣто се обсъждали народнитѣ работи. Въ Браила все по онова време биле издавани вѣстникитѣ „Знаме“, по-послѣ прѣименуванъ въ „Знание“, „Българска конституция“ и „Целеа“. Прѣзъ Браила сж прѣминали маса отъ нашитѣ видни обществени дѣйци отъ миналата епоха: покойния търновски митрополитъ дѣдо Климентъ, Христо Ботѣвъ, Ст. Стамбуловъ, учителя Запряновъ, училищния директоръ Тодоръ Пѣвѣ, Василь и Захари Стеянови, дѣловодители на книжовното дружество и редактори на „Периодическо Списание“, учителитѣ Иванъ Драсовъ, Димитъръ Берковски и пр. Тукъ Хр. Ботѣвъ и Стамбуловъ сж издавали вѣстникъ „Знаме“, което печатали въ печатницата на Димитъръ Паницката.

Казахме, че българската колония, въ миналото е държала първенствующо мѣсто въ Браила. Въ своята срѣда тогава тя е брѣла стотина видни по състоятелностъ и ученостъ българи. Прѣдседатели на колонията сж биле: въ 1860 г. Димитъръ Балджиевъ, въ 1866 г. Иванъ Лазаровичъ, въ

1872 г. Стефанъ Веронъ отъ Котелъ, въ 1875 г. Омаръ Стратовичъ Икономовъ, въ 1878—80 г. х. Стефанъ Димитровъ отъ Габрово, въ 1882 г. Георги Желѣзковичъ и Илия Стефановичъ, въ 1885 г. Боби Гечевъ Петровъ отъ гр. Арѣново, въ 1890 г. Георги Петровъ отъ Брацигово, въ 1908 г. х. Симо Ивановъ отъ габровскитѣ колиби, а въ 1911 г. Дѣдо Апостолъ Христофоровъ.

Българската църква и училище въ Браила се намира въ „Булевардъ жуа“. Тѣхното мѣсто е било подарено на колонията отъ покойната благотѣлка х. Варвара х. Велева, родомъ отъ гр. Сливенъ. Тѣ сж строени на срѣдствата на колонията, съ поддрѣпката отъ разни благотѣлки. На 1 май 1872 година е билъ туренъ основния камъкъ на църквата „Възнесение Христозо“, а прѣзъ май 1880 година тя е била вече освѣтена. Послѣдния български свещеникъ Миховъ е отвлѣченъ отъ ромънитѣ въ Молдова, и днесъ въ църквата не се служи. Българската колония очаква съ нетрѣпниче завръщането му. Училището е една солидна каменна постройка. Въ него се е помещавало и трикласното ни училище. Учителския персоналъ до прѣди войната е брѣлъ 2 учители и 3 учителки. Директорътъ на училището е тоже въ Молдова. Днесъ училищното здание е прагосено за български войнички домъ и временно за караптинно помѣщение на освобождаванитѣ отъ пленъ, а дѣдата се обучаватъ въ друго здание отъ трѣта учителя-войници и една учителка.

До прѣди нашето освобождаване, българската колония въ Браила се е ползувала съ известна свобода, обаче слѣдъ 1878 година курсетъ на ромънската вътрѣшна политика се е формено промѣнилъ. Съ завземането на българската Добруджа по Берлинския договоръ и засилването на ромънски аспирации за разширение къмъ югъ, българчената въ Ромъния, а въ особености въ Браила, която е държала естествената връзка между българското население отъ двата брѣга на Дунава не е била пощадена отъ ромънскитѣ управници. Осѣтаната въ Ромъния система на изключително третиране на българския елементъ, била слѣдвана съ голяма безпрѣчностъ десетни години подъ редъ. Днесъ вече сж чувствуватъ нейнитѣ резултати въ Браила: плодотворни дѣйци отъ миналото не сж съществуватъ; единъ сж се изселени въ България, а други измрѣли, безъ да се застъпятъ тѣхнитѣ опразнени мѣста отъ подраствающитѣ поколения. Много отъ синоветѣ на видни вѣлгари отъ миналото, вече не се чувствуватъ български. Такава сж наприимѣръ: Петъръ и Жакъ Веронъ, арепдаши; адвоката и братъ му Костякъ Лазаровъ, синѣве на покойния прѣдседателъ на колонията Иванъ Лазаровичъ; брата Николаевичъ, фабрикантъ на сапунъ; Дръ Николаевичъ, дѣкаръ въ Браила—пропонсиралъ българофобъ; синоветѣ на покойния Панайотъ Цѣповъ, рентниеръ и много други. Въ това отношение ний сж коренно различаваме отъ гърдитѣ въ Ромъния, които като религиозни свѣтници, пазятъ своя езикъ и народнитѣ си традиции. Нашия укоръ не засѣга само поромънчилитѣ се българи, които почти сж забравили своята родна рѣчь; той отива по-далечъ въ—България, къмъ Витоша. Нашата държава до прѣди войната много малко, за да не кажемъ никакъ, реагираше противъ системата на изключително третиране на българчената въ Добруджа, Влакия, Мултония и Молдова. Днесъ вече можемъ да се надѣмъ, че сме скъсали съ тая осѣдителна политика. Ромъния въ бъдеще не ще биде тая отъ миналото, па и много отъ нашитѣ национални въпроси, които поглѣщаха вниманието на нашитѣ държавници до 1915 год., вече нѣма да смѣстуватъ и ще отидатъ въ държавната ни архива. Едно е нужно — въ време да си създадемъ една планомѣрностъ, която да не осѣща колебанията на вътрѣшния ни политикъ.

Подпорукичъ Ст. Гечевъ

ДВЪ НЕЗАБРАВКИ

(Споменъ за една годишнина)

† сф. канд. Г. Джимбизовъ
† „ „ „ А. Вончевъ

Въръ заглѣхвали долини. Рила замѣтва тънка сѣнка... Тихо... Край нѣтъречъ гродъ полъхне ласката на хладенъ горнякъ и подпѣсно ефирно пѣсно пѣсенъта на честитъ вночернецъ... Везмѣлно... А пѣкава смядостъ се топи... Велмекенъ подслушва шепота на звѣздитѣ и зеленитѣ му коси струятъ Галовенъ, трѣпене...

— Въ лазура надъ сини езера, душата ти се изклипа! Въ почуда огледа скрититѣ замѣци на роденъ бѣгъ и погледътъ ти възпламна!

„Да биде мраморенъ всѣки домъ на свѣтостъ!“

„Да биде водосоеенъ погледътъ надъ градини отъ разни лози!“

— Въ пѣсъка на морскитѣ вълни, когато отни- сатъ отломки на срутени олтари и плакатъ бѣлитѣ подножия на нови богове, душата ти люлѣха пѣмнитѣ кротки талази на ехото на вѣковѣтѣ...

„Ох потѣта на замаяната въ творба дѣснаца, нека се цѣлуватъ съзнитѣ на радостни захласъ прѣдъ Красотата!“

Да биде!
Да биде!

Птеката прѣвляше каменисти редъ, когато се ктрятъ истинитѣ и вече слизахте въ долината на Живота, за да откасите вѣбли на рѣва... На челата ви

трѣпкаха обѣщаванитѣ дни и отъ устнитѣ ви допитае тържествени призивъ на първитѣ смѣли стѣпки...

Тѣй млад! Да биде живота хиляди аромни и златнитѣ прамѣдъ да трѣпка въ милиони лъчи! И тѣхнитѣ трѣпене... — Наслада!

Може ухая въ цѣфналитѣ рѣклин!... Боже би- сери въ морскитѣ вълни!... Боже синева въ очитѣ ви!... Асо! Грима!

Прѣдъ Софуларъ, въ спластената печалъ на пустъ долъ, ждѣто телени рѣжи звучатъ въ червенитѣ смѣхъ на смъртта, Вѣчността отнесе сѣтня усмивка... Тамъ, на ато орли орелитѣ водачъ потрѣпна... И голѣмнитѣ крила припаднаха за да галятъ звѣздитѣ на дѣбската Добруджанска нощъ, сѣтня блажена усмивка... Толкова ли е сладка смъртта? Грима!

Не бѣ ли безднена разгнѣвената рѣка? Или въ задимѣна война кишналата земя ти долаваше пѣсенъта на морета? Защото близката жаръ на сѣтнитѣ ти дѣхъ ме цѣлуна! Той изсуши дѣв огнени сълзи на мѣитѣ очи и се понесе въ химвата на Дунава... Нѣма нищо! Прострѣна мъртва рѣка отпрази повѣла къмъ тъменъ сѣверъ... Тѣй царствено ти надсѣ смъртта!... Толкова ли е тя жалка? Асо!

Равна ширъ и два неравни гроба. Бездомна, черна нощъ и само суха трѣвица роня студенокаменнатъ сло- ва на Невитието... Пустинно безмѣрие на кристална скръбъ... А вече нивга не ще политнатъ орлови крила! И нивга лазуретъ на пѣмоща душа не ще на обклане!...

О, смъртъ! — Нивга! Нашитѣ цѣйтисти слѣнчови угри! Нивга!

Не плачете майки!

Единъчка здрачна пѣсенъ на златочелитѣ мечти на Рила. — Волностъ!

Единъчка пѣха радостъ въ цѣйтното усе на ба- кана. — Волностъ!

Единъ златистъ завѣтъ на луннитѣ вълни на Черното море. — Волностъ!

Тѣ мѣха стожаритѣ й лъчи, защото ослѣпители сж блѣстѣтъ грѣмѣе въ сѣтонъ погледъ!

И сѣрдцата нѣмъ стрѣвножадни плуваха въ ней- ния — дѣхъ що лѣхаха за С'Вогомъ прѣсвити усти?

Тѣ чуха побѣдната трѣба на ожървавена Родина! Затуй умрѣха!

Единъ всевѣченъ пътъ на живота — прѣзъ вѣча- ната усмивка на горда смъртъ!

Тѣй умрѣха героитѣ!

Не плачете майки!

Разпа миръ и два изравнени гроба... Но... — Огъне! Пирова Парѣтъ — Денъ! Хилядогласни трели танцу- ватъ, играатъ хилядогласни даги! Тамъ пѣтъ... пѣ- атъ... пѣтъ!... Сѣрбноупойни пѣсни за безсмъртни- цитѣ! О исаконъ!

Майки! Тѣ виджатъ бѣлитѣ забрадки наичени съ рози! И покоятъ нѣмъ е тихъ и, може би, блаженъ!... Небѣйте плака! Въ сънѣтъ си сблѣднатъ, тѣ съзердаватъ велеащине!

Грѣе ти цѣфнала мечта. —

Въ празникъ волна Родина!

Майки! Онемѣте траура и благословѣтъ погнѣ- лѣтъ си чада!

чески живот. Въ това отношение ний трябва да вземем добри уроци от нашите съседни.

Преди всичко нашите представители въ Букурещ трябва да се подготвят въ тия съгласни моменти съ подробна статистика за българските селства, въ онези на тяхната численост, стопанско-икономическа битъ, култура и права, за да може, след войната, върху нея да се изработи неизменната наша политика по въпросът.

Браила, 8 II. 1918.

ПРЕГЛЕДЪ НА ПРЕСАТА

„Pester Lloyd“.

Министър-председателят Векерле даде въ парламента на кратко, но ясно условията на миръ съ Ромъния. Д-ръ Векерле заяви на всеуслухание, че Унгария мисли за своята отбрана, за своите стопански интереси, за свободното съобщение по вода и по суша. Тя няма да позволява чужда намеса въ своя територия. По отношение на Ромъния, Унгария има неблагоприятна стратегическа граница. Нашата отбрана против нападения ще се осигури, когато притежаваме планинските проходи и непристъпните къта за съсредоточаване на войски. Икономическите интереси на Унгария налагат още, налагането по Дунав да е свободно до морето и да не може никога вече да се завладява от съседна държава. Унгария воюва против Ромъния задружно съ всички съюзници. Няма съмнение, че тя ще счита като свои и интересите на изпитания въ бъдещия и опасности български приятел, чиито интереси се отнасят до владенията на Добруджа. От поуката въ войната следва, че при сключването на миръ съ Ромъния, трябва да се имат предъ видъ всички възможни случаи за гарантирането ни от повторение на опасността. Против грабителските инстинкти на ромъните трябва да се вземат всички предпажителни мерки, които са по-силни от какъвто и да бил морален договор.

„Deutsche Warte“.

Германия и България се еднакво интересуват от Дунава; ние, германците, от горното му течение, а българите от долното течение на Дунава. Въ време, когато Ромъния, като нашъ тесенъ съюзникъ и крайбрежна държава до устието на Дунава, се стремеше да играе първостепенна роля на Балканите. Безъ съмнение тя имаше тази амбиция. Обаче съ пълната си изгуба тя изгуби това право. Нейното място се зае от нашата съюзница България, която участва рамо до рамо съ насъ въ редъ победоносни боеве. Следъ като България овладя земята около Морава и тия около Вардара, тя стана доминираща сила на Балканския Полуостровъ, а също и въ близкия изтокъ. Тя е пазителка на плаването по Дунава. Безъ една първостепенна сила, която да бде за запазването на мира на Балканския полуостровъ, последниятъ ще продължава да е и въ бъдеще спорната ябълка между великите сили. Когато България влезе въ редовете на великите сили, като една съзнаваща силата си държава на Балканите, последниятъ ще излезе отъ числото на зеини, поставени подъ протектората на европейското международно общество. По този начинъ България ще бде факторъ за мира въ Европа; тя ще допринесе за политиката на мира, отъ който миръ германската империя има наложителна нужда. Само когато това се осъществи, само тогава германско-българския съюзъ ще бде траенъ“.

*

„Припорецъ“.

Навърно, някои отъ сегашните министри са отъ ония ромънски държавници, за които Съглашението е харчило луди пари, както ни съобщаватъ „българските“.

„Може-би, отъ такъвъ нечистъ източникъ властта на правителството черпи своя дързъкъ куражъ“.

Тая упоритостъ, обаче, ако продължи, ще допринесе Ромъния. Нейната армия е негодна вече за големи усилия. Главните й сили са насочени срещу Бесарабия, по линията на най-слабата съпротива. Отъ друга страна, ромънските човоци и държавата имъ са заплашени отъ болшевишките агитации. Чудовищниятъ социаленъ строй въ Ромъния е застрашенъ; тронътъ се клати. Ако кабинетътъ Авреску упорства, той сигурно ще доизкопае гроба на Ромъния.

„Но Авреску ще има време да поразмисли, до-

като всички подписатъ на болшевишките върху договора за миръ съ централните сили.“

„Авг. Ешъ“

(Кореспонденция отъ Берлинъ).

„Гледането на централните държави е следното:

„Германия няма никакви особени цели спрямо Ромъния. България и Австро-Унгария иматъ отъ части национални, отъ части стратегически желания, които трябва да се удовлетворятъ. България трябва да получи Добруджа, а монархията някои стратегически пунктове, които ще защитатъ особено Унгария отъ едно евентуално ромънско нападение. Извънъ горното, съюзниците няматъ нищо противъ Ромъния, даже ще признаватъ някои национални и териториални претенции на друго място. Въ България са противъ този проектъ, но както изглежда правителствениятъ кръгъ е готовъ да разсъждава и по този въпросъ.“

„L' Echo de Bulgarie“

При другъ случай, по-малко важенъ, безъ нейната армия да бде бита и при една Европа, радваща се на миръ и свобода въ своите дѣйствиа, България има куражътъ да се ампутира въ полза на своите съседни, отстъпвайки на сърбитъ и гръцитъ Македония, за която дѣ обилно своите кърви, а на ромъните—една богата българска провинция. Това, стана вслѣствие на мѣстата на Ромъния, която, възбуждана отъ нашето затруднение, измѣнителски атакува нашата армия въ грѣбъ, за да отнеме единъ класъ отъ нашата плътъ. Днесъ Ромъния трябва да понесе послѣднитѣ бѣти своята грабителска политика и трябва да ни повърне не само отнетото отъ насъ въ 1913 г., но също и това, което несправедливо бѣ откъснато въ 1878 г. отъ нашето отечество—сѣверна Добруджа. Тя трябва същевременно да даде гаранции за бъдеще, защото, окупирана отъ лесната плячка въ 1913 год., тя, за да се увеличи, не се спрѣ даже предъ измѣната на своите съюзници. Жертвите, които й се искатъ, са съвсѣмъ оправдани и толкова по-лесни за приемане, че не засѣгатъ ни нейната честъ, ни нейните сѣществени интереси. Отъ повѣденето и нейните делегати на конференцията ще може да се сѣди за повѣдението на Ромъния за бъдеще. Сега или никога е настѣпилъ за тая държава момента да се откаже отъ политиката на грабителство и да докаже, че желае да живѣе отъ сега нататъкъ въ миръ съ своите съседни, уважавайки тѣхните права. Ако случая е дошълъ, ромъните ще намѣрятъ у централните сили не само добри условия за миръ, но и едно искрено и трайно приятелство.

ИЗЪ ДОБРУДЖА

гр. Добричъ.

По инициативата на мѣстния добруджански комитетъ на 23 февруари бѣше дадена въ салона на Тамо Ивановъ литературно-музикална вечеринка. Бѣха се отзовали на поканата да присѣдствуватъ 25 офицери отъ 3 армия и 2 германски офицери, представители на етапното управление въ Кюстенджа. Салонътъ, добръ украсенъ съ портретитъ на съюзническите владетели и знамена, бѣше буквално прѣпълненъ.

Музиката на 7 п. полкъ, откри вечеринката съ бурни акламации.

Членътъ на Ц. Д. Н. Съвѣтъ г. Хр. Поповъ държа кратъкъ рефератъ за миналата сѣдба на Добруджа, за ромънското управление и за борбитъ на добруджанците за духовно-политическа свобода.

Всички литературно-музикални нумера отъ програмата бѣха изпълнени безукорно. Особено се отличиха г-ца Венкова отъ Варна, една отъ редкитѣ таланти наши лирически, г-ца Мартева и Кисимовъ. Бѣха изпълнени няколко хубави нумера отъ музиката на 7 п. полкъ.

На следния денъ на гоститѣ бѣ сервирана закуска. Българи и германци прѣкараха няколко часа въ особена интензивностъ.

с. Сарж-Юртъ.

На 20 II г-нъ Нейковъ посети селата ни, гдѣто свика събрание и говори на темата: Добруджанския въпросъ и значението на народното събрание. Присѣдствуваха всички селани. Съсѣдникътъ накрай апелира къмъ присѣдствувалитѣ за материално морална поддрѣпа на учебното дѣло и за редовното посѣщаване на вечерните и недѣлните курсове, като заяви, че образованието е залогътъ за свободата на народитѣ, а въ частностъ и за нашата освободителна кауза.

Селанитѣ си разотидоха съ окрилена енергия и желание да стегнатъ още по-здраво редоветѣ си.

Къмъ абонатитѣ отъ гр. Тулча. Умоляватъ се всички абонати отъ гр. Тулча, които са получавали вѣстника въ разни села изъ окръга и сега са се върнали, въ Тулча да съобщатъ новитѣ си адреси, като посочатъ ли на досегашнитѣ си адреси.

ВЪ РУСИЯ

Берлинъ. 28 II. Тукашния Финландски помощенъ министъръ прѣдаде на германското правителство една молба, съ която правителството на Финландия моли бърза помощъ отъ страна на Германия.

Виена. 28 II. Военното бюро на пресата съобщава, че на 25 II се явила въ щаба на 54 дивизия една украинска делегация, която е помолила за военна помощъ срещу болшевишките банди.

Петроградъ. Споредъ италиански съобщения, въ Петроградъ владѣла пълна анархия и големи паника. Болшевишките полагатъ големи усилия, за да въдворятъ реда. По Сувалковския проспектъ и въ катеринския каналъ бидоха заловени няколко банди въ момента, когато вършели плячкаджѣство. По заповѣдъ, членовѣтъ на тия банди бѣло веднага застрѣляни. Почнало се е едно масово бѣгство на войници и цивилни отъ Петроградъ.

Лондонъ. „Дейли Мейл“ се научава отъ Тиенчинъ, че Владивостокъ поради увеличаващитѣ се размирици въ него, билъ заетъ отъ една международна войскава частъ, на която е възложено да пази живота и имота на чужденцитѣ.

По прѣговоритѣ за миръ съ Ромъния.

Будапещъ. Въ горната камара, въ време на дебати по врѣмения бюджетъ, графъ Антоли говори и за прѣговоритѣ съ Ромъния, като изказа тѣжко да надежда, че тя ще бде принудена да прѣврати своите панромънски агитации и че положението на прѣселенитѣ въ Ромъния унгарци ще бде осигурено. Трѣбва, каза той, да настояваме, щото границата на кѣмъ Ромъния да бде поправена споредъ изискванията на стратегията. Ние не искаме да си отлъчваеме на Ромъния, обаче държавата, която сѣмъ съюзникътъ договоръ и ни нападна измѣнителски, няма никакво право на щедростъ отъ наша страна. (Живи ракопѣлска-ния) Също и графъ Аврелъ Досефи говори за прѣговоритѣ съ Ромъния. „Ромъния, каза той, заѣ отплати за поддрѣпката и щедростта, която винаги сме проявявали къмъ нея. Ромънското правителство не само търпише придишнитѣ агитации, но и ги подстрекаваше. Трѣбва да добиемъ гаранции, които да ни осигурятъ противъ агитациитѣ на ромъните“ (Общи одобряне).

Науфенъ. Въ Райхстага, депутатъ фонъ Хайден-братъ, консерваторъ, заяви, че неговата партия върва, какво рѣшѣта на райхскамплера не прѣдставлява едно ново прѣдложение за общъ миръ.

По отношение на Ромъния, сѣщиятъ ораторъ каза: „Ромъния, която съ влизането въ война на страната на анталтата, измѣни на централнитѣ сили, като тѣхна съюзница и която по-рано продаваше своите жѣла на Германия съ големи ливхварски цѣни, трѣбва да получи своето наказание. Тя трѣбва да плати едно значително военно обезщетение на централна съюзъ“.

Букурещъ. 28 II. (Отъ нашия специаленъ кореспондентъ.)

„Фисшепайтунгъ“ въ статия подъ насловъ „Денъ за показването на Ромъния“ пише: по само ромънското правителство е отговорно за подлото прѣдательство, извършено спрямо германия и Австро-Унгария. Цѣлятъ пародъ, като започнѣтъ отъ краля и кралицата и свършнѣтъ съ най-широкитѣ слоеве, носи частъ отъ тая вина. За туй нито едно отъ наказанията, които ще засѣгнатъ Ромъния, не ще бде твърдъ тежко. Възмездие, на което трѣбва да се подчини, е едно отъ най-лекитѣ и както изглежда ще бде улеснено съ едно обещание въ Бесарабия. Грандиозна ретификация, искана отъ Австро-Унгария, е толкова незначителна, че за нея не заслужава да се говори. Що се отнася до Добруджа, тя по право, исторически и етнически принадлежи на България. Нито отъ стопанско гледище, Добруджа, дори като сѣмѣтаме Кюстенджа, не е една необходимая организациона частъ на ромънската държава. Стопанскитѣ дробове на Ромъния бѣха и са въ Браила, Галацъ и Сулина. Кюстенджа има значение за Ромъния само като петролно пристанище, по това значение се изгубва отъ момента, въ който трѣбватъ, които носятъ петролъ отъ петролната областъ къмъ Кюстенджа, се прѣмѣстятъ къмъ някое дунавско пристанище.

Букурещъ. 28 II. (Отъ нашия специаленъ кореспондентъ.) Вчера графъ Чериниъ се е срѣщналъ съ ромънския краля на фронта и му е прѣдалъ условията за миръ на съюзницитѣ. Кралятъ поискалъ срокъ отъ 48 часа за отговоръ

Берлинъ. Въ Райхстага, водителятъ на католическия центръ, г. Ерцбергертъ, говорейки за прѣговоритѣ съ Ромъния, заяви: „Ромънското правителство държа спрямо насъ измѣнителско и подло повѣдене. Азъ имамъ пълно довѣрие въ нашитѣ прѣдставители, които ще знаятъ да наложатъ на Ромъния достатъчно наказание, като все пакъ иматъ предъ видъ, че врѣмешнитѣ изгоди не трѣбва да се прѣдпочатъ прѣдъ

трайната политическа печалба. Напълно естествено е, че при сключването на мира с Ромъния ние ще трябва да изплатим напълно задълженията, които сме поели спрямо България. Разчитайки на германската върхост, България сложи на карта цялото си съществуване и тя има право да иска, щото нейният за военни национални искания да бъдат изпълнени от нас. Впрочем, ние сме в състояние да ги осъществим (живи ржкопалскиания).

Вукрешъ. След пристигането на делегатите на четворния съюз в Вукрешъ, между тях и генерал Авереску станало незадължителни предварителни събеседвания. Съгласно едно споразумение, постигнато при тях събеседвания, министрите на външните работи граф Чернин и князе разговори с крал Фердинанд на 27 того въ земащата още от ромънските войска част от Ромъния. Въ съгласие съ съюзниците, граф Чернин съобщил на краля условната, при която четворния съюз е съгласен да сключи мир с Ромъния. Крал Фердинанд измоли въз срок за обмисляне, който му бѣ даден. Отг отговора на Краля ще зависи дали е възможно едно мирно разрешение.

Изъ чужбина

(Н. Т. А. и радиотелеграфа).

Клемансо се завърналъ въ Парижъ.

Парижъ. Съобщение на Хавасъ. Свои министър-председателъ Клемансо се завърналъ въ Парижъ, следъ двудневно посещение на белгийския и английския фронтове.

Райхстага за стачното движение.

Науенъ. Въ Райхстага единъ депутатъ говори по стачното движение въ Германия. Той изтъква, че главните подбудители на стачните стачки въ Германската империя, трябва да се държатъ въ Антанта и Русия, които, чрезъ всевъзможни начини, се стремят да предизвикатъ размирици въ Германия.

На край, държавния секретаръ на външните работи призова представителите на всички партии къмъ единодушие, като въбѣжда, че. единодушното на външния фронтъ е също тъй необходимо за общото дѣло, както и единодушното на външния фронтъ.

Политиката на Графъ Чернинъ и австрийската горна камара.

Вена. Горната камара разгледа едно спешно предложение на центъра и конституционната партия, съ което се изказва пълно доверие на графъ Чернинъ за поговата успешна политика и се изказва надежда, че, въ съгласие и върхостъ съ съюзниците, графъ Чернинъ ще постигне общъ траенъ миръ. Прочитането на това предложение се посрѣща съ живи ржкопалскиания отъ страна на центъра на конституционната партия. Чедивъ, мотивирайки предложението, изтъква заслугите на графъ Чернинъ и порица поведението на опозиционните партии, особено на поляците. Говорейки за мира, ораторътъ заявява макаръ и да поддържа тезата миръ безъ анексии, пограничните поправки не трябва да бъдатъ изключени. Необходимо е да се осигурятъ съобщенията съ България, чрезъ владѣнието на Бѣлградъ, обаче налага ни се съществено дѣло да поддържамъ и нашите съюзници въ връх на прѣговорите за мира. Ораторътъ изтъква стюзическата върхостъ на България и прибави: „Искането на България да ѝ се върне това, което ѝ бѣ отнето въ 1913 г., е също и за Турция по отношение на азиатските ѝ провинции“. Ораторътъ завърши: „Когато имаме единъ министър, като Чернинъ, който работи тъй независимо и тъй успешно, ний трябва да му изкажемъ нашата най сърдечни благодарности и признателностъ“ (ржкопалскиания).

Американски химери.

Вашингтонския кореспондентъ на „Таймсъ“ съобщава голѣми подробности по американската строителна програма на военни и търговски кораби. Германските подводници мѣли да бъдатъ бати съ една математическа сигурностъ. Шататъ и Англия ще притежаватъ торпедоразрушители отъ последния типъ, въ пропорция 10 за всяка една германска подводница. Строежите на търговските параходи ще се увеличи.

Производство на геронти Кузмановъ и Лимоновъ.

Вена. Генералитъ Ротъ Фриъ Лимоновъ и Хер-

манъ Фонтъ Кузмановъ, защитника на Пшемислската крѣпостъ, които недавно се завърнаха отъ тригодишенъ руски плѣвъ, сѣ произведени въ чинъ генералъ-полковника.

Сръбския кабинетъ въ оставка.

Корфу. 1.III. Сръбския кабинетъ подаде оставката си.

Награждаването на капитанъ Нергеръ.

Дрезденъ. Краля изпрати на капитанъ Нергеръ, коменданта на крайцера „Волфъ“, една сърдечна поздравителна телеграма и го награди съ рицарски воененъ кръстъ на св. Хенрихъ.

Размирици германски плѣнници.

Роттердамъ. 28.II. Санитарниятъ параходъ „Зиндоръ“, „Реаландъ“ и „Бюнингъ Регену“ пристигнаха снощи тукъ съ 880 размирици германски плѣнници.

Бунтъ въ Ирландия.

Бернъ. 28.II. В. „Таймсъ“ съобщава отъ Лондонъ, че въ ирландското графство Кларе избухналъ бунтъ, за потушаването на който е станало въжда да се повикатъ войски. Въ графството е обявено военно положение.

Опрѣдѣленото за 2 мартъ свикване на ирландски набори въ английската армия, е отложено отъ ново, поради сериозните размирици въ Ирландия, за 3 май.

Освѣждането на социалистичъ Лацери и Вамбасци.

Римъ. Италианскиятъ воененъ съдъ, осѣди за пропаганда, имаща за цѣль да оналожи силата на Италия, главния секретаръ на социалистическата партия Лацери и неговия помощникъ Вамбасци на по 2 години и 4 мѣсеци затворъ и парична глоба. Следъ произнасянето на присѣдата, Лацери извика високо: „Да живѣе социализмъ“, а публиката отговори: „Да живѣе Италия, долу Германия“.

Манифестация въ Парижъ за Елзасъ и Лотарингия.

Лионъ. Въ честъ на годишнината отъ манифестацията на Елзасъ-Лотарингитъ, които, на 1-и мартъ 1871 год., манифестираха своите чувства на върхостъ къмъ Франция, вчера, следъ обѣдъ въ Парижката Сорбона, стана една голѣма официална манифестация, въ която участваха Г-изъ Поинкаре, всички министри, прѣседателите на двѣта камари и други видни политически дѣйци. По тоя случай заседанието на камарите бѣха прѣкъснати. Говориха много оратори, между които и Г-изъ Полъ Демалелъ, прѣседателъ на депутатската камара. Последниятъ заяви какво Елзасъ-Лотарингския въпросъ не е въпросъ, интересующъ само Франция и Германия, както, впрочемъ, е казалъ Бисмаркъ, а е единъ междупароденъ въпросъ, чийто разрешение интересува всички народи, тъй като отъ него зависи осѣждането ржжана на правото въ Европа.

Френски страхъ отъ английската блокада.

Науенъ. Френскиятъ министъръ на блокадата е прѣдупрѣдилъ експортъорите на коприени стоки да не изпращатъ такива въ Холандия и Скандинавските държави, тъй като стоките имъ рискуватъ да бъдатъ конфискувани отъ английските военни кораби.

Хроника

За свѣдене. Помѣсеното въ миналия брой на вѣстанка на янтрафиле „за градската поща“ извразме единъ отъ служашите—сортировачи, който е вече отстраненъ отъ длъжностъ и наказанъ отъ началника на пощата г. Цейтковъ.

Значи за народните прѣдстатели. Въ бѣдаже народните прѣдстатели ще носятъ специални отличителни значки. Значките иматъ жълтеникавъ цѣтъ, обгражени съ розовъ вѣнецъ, въ срѣдата съ лъвъ и наоколо въписъ съ надписъ „Народенъ прѣдстателъ“.

По изплащането на издатия добитъ. При изземването за вулканитъ на армията и населението стриганитъ агнета ще се заплащатъ съ 5 лв. на глава по малко, стриганитъ следъ 31 май овци се заплащатъ съ 6 лв на глава по малко, а стриганитъ прѣвъ сѣщото време кози съ 3 лв на глава по малко.

Законопроекта за наемитъ. Комисията по нормиране наемитъ въ София е изработила законопроекта, съ който се безусловно забранява повишението на наемитъ.

Депутатския мандатъ Министерскиятъ съветъ въ едно отъ последните си заседания е рѣшилъ да отложи депутатските набори за шестъ мѣсеци следъ демобилизацията. Както е извѣстно, депутатските мандати изтича съ свършване на сегашната сесия.

Книжнина. Получихме първия № отъ „Български прѣгледъ“, вѣстникъ за индустрия, търговия и селскостопанство; който се издава на български въ гр. Мюнхенъ. Ние прѣпорѣчваме това хубаво помѣсечно издание на нашите читатели. Абонаментъ 8 марк за година. Адресъ: „Bulgaren Schau“, München, Landwehrstrasse. 3. Deutschland.

Законодателно предложение за наемитъ. Въ камарата е внесено законодателно предложение, споредъ което да не могатъ да се въвеждатъ сроковете на наемитъ на здания отъ военнослужащи до три мѣсеца следъ демобилизацията въ полза на наемателитъ. Да се наказватъ и наемателитъ ако повредятъ зданията.

Таблица

на освободенитъ отъ Молдова.—отвлѣчени.

ПАРТИДА I.

Лагери на интернирането: Vlasinești.

Дата на освобождаването 5.II.1918 год.

Мѣстоосвобождаване: прѣвъ ВРАЙЛА.

Разпрѣдѣление по възраст:

Дѣца на възраст до 10 год.	Юноши и момчета отъ 11—17 год. възрастъ.	Жени отъ 18 години нагорѣ	Мѣже отъ 47 год. нагорѣ	Всичко
227	170	217	125	789

Разпрѣдѣление на освободенитъ по мѣстожителство:

№ по редъ	Село или градъ на мѣстоожидението	Околии	Число на освободенитъ
1	с. Айдемиръ	Силистръ-ско	520
2	с. Кочина	„	253
3	с. Алфатларъ	„	7
4	гр. Силистра	„	7
5	отъ Турция	„	2
Всичко .			789

Последенъ часъ.

Вследствие незадоволителния отговоръ на кралъ Фердинанда и личното правителство, на 2 того въ 12 часътъ по обѣдъ четворния съюзъ е денонсиралъ приирието. Отъ 5 того обѣдъ ний даново влизаме въ положение на война съ Ромъния. Явно е, че неприимиримостта на Ромъния ще бѣде кратка и безмилостно наказана. Следъ възобновяването на военните дѣйстви не може да става рѣчь за повръщане къмъ дневните предложения. Въ случай на офанзива, прѣгизването на Молдова, заобиколена отъ вси страни съ неприятели, ще бѣде въпросъ на нѣколко дни.

Снощи ни се съобщилъ отъ Вукрешъ, че Ромъния въ последния моментъ канитулирала прѣдъ ултимативнитъ искания на Съюза. Нѣма още официално потвърждение на тая новина, която ни иде отъ твърдъ достоверенъ източникъ.